

עתפ"ב 43066-02-23 ועדה מקומית לתכנון שרונים נ' חץ השדה בע"מ ואח'

בפני כב' השופט עידו דרויאן-גמליאל

העתק החלטת בית משפט מיום כ"ב אדר תשפ"ג 15 מרץ 2023

- 1) ביום 16.02.23, הוא המועד האחרון להגשת ערעור על פס"ד (הכ"ד וגז"ד) של בימ"ש השלום בנתניה, שניתן מפי כב' הש' גיא אבנון בתיק תו"ב 18-11-14938, הגישה המערערת בקשה, למתן ארכה להגשתה של הודעת ערעור עד ליום 19.02.23, כיון שב"כ המלומדת של המערערת ומזכירת המחלקה המשפטית, חלו שתיהן.
- 2) הבקשה הועברה לתגובת ב"כ המלומד של המשיבים, ובינתיים, ביום 20.02.23, הוגשה הודעת הערעור אך נקבע ש"עצם מציאותה של הודעת הערעור בתיק האלקטרוני, אינה מורידה ואינה מעלה לעניין החלטה עתידית בדבר הארכה כמבוקש, אם לאו".
- 3) ביום 27.02.23 הוגשה תגובת המשיבים לבקשה להארכת מועד, בה פורטו התנגדותם וטעמיה, ובו-ביום ניתנה החלטתי, בה התרתי למערערת להשיב לתגובה, עד ליום 07.03.23. תשובת המערערת לא התקבלה עד עצם היום הזה.
- 4) לכאורה, ניתן היה לקבל את בקשת המערערת להארכת מועד, שהלא מדובר באיחור עקב מחלה, של ארבעה ימים בלבד, בנסיבות שאינן מלמדות על זלזול במועדים שקבע המחוקק, וכשהמשיבים לא יכלו לגבש כל אינטרס של ציפיה - שכן הבקשה לארכה הוגשה בתחום הזמן הקצוב להגשת הערעור.
- 5) אלא, שהמשיבים העלו בתגובתם לבקשה טעמים של-ממש להתנגדותם, שהמערערת לא טרחה להפריך:
א. המערערת לא הצביעה על 'טעם מיוחד' לבקשתה למתן ארכה, כאשר לא הוסבר, מדוע לא הוגשה במועד הודעת ערעור - ולו בלתי מנומקת - כששלושת המערערת עמד לפחות תובע אחד נוסף, עו"ד עדי עדני, שהכיר את התיק היטב, שכן ייצג את המערערת בניהול פרשת התביעה, ואף השתתף בעריכתה של הודעת הערעור;
ב. הודעת הערעור לא הוגשה במועדה; התבקשה הגשתה ביום 19.02.23, אך בפועל הוגשה באיחור של יום נוסף, ללא הסבר; אף שהחלטתי מיום 27.02.23 הועברה בו-ביום לב"כ המערערת והתקבלה (נצפתה בנט המשפט), לא טרחה המערערת להזים את טענות ההגנה שפורטו בה - מחדל רדף מחדל, ללא הסבר ונימוק;
ג. סיכויי הערעור על הכה"ד אינם גבוהים, ואין חשש לעיוות הדין:

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

- (1) המשיבים הואשמו והורשעו, לפי כתב האישום ובסיומו של הליך הוכחות, בעבירה של שימוש אסור במקרקעין, לפי סעיפים 243(ה), (ו)1, 2, 4, 5 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965. הערעור על הכה"ד מכוון בעיקרו נגד החלטתו של ביהמ"ש קמא הנכבד, במסגרת הכרעת הדין, שלא להיעתר לבקשת המערערת שעלתה לראשונה בסיכומים בעל-פה, לתקן את כתב האישום ולהרשיע את הנאשמים במיוחס להם לפי הוראת סעיף 243(ד) לחוק – בגין ביצוע שימוש אסור במקרקעין שהוכרזו כקרקע חקלאית ע"י הוועדה לשמירה על קרקע חקלאית ושטחים פתוחים ;
- (2) ביהמ"ש קמא קבע והסביר ש"אינני מקבל את בקשת המאשימה לתקן את כתב האישום לחומרה בדרך של הוספת הוראת חיקוק, לאחר שכלל לא ניסתה לנמק את בקשתה, וממילא לא הצביעה על צידוק להורות כן בשלב כה מתקדם של ההליך" ;
- (3) בשונה מהמבוקש ומהנטען בערעור, ב"כ המערערת טענה להפרתו של "איסור כפול" וביקשה במפורש להרשיע את המשיבים גם בסעיף 243(ד) [פרוטוקול הדיון, ע' 34 ש' 12-13 ; ע' 36 ש' 3-4], ולא נימקה כלל את בקשתה לתיקון כתב האישום, קל וחומר שלא טענה כי מדובר בטעות סופר ;
- (4) רק בהודעת הערעור, ולראשונה, העלתה המערערת טענתה המהוססת, לפיה "נראה כי [הוראת החיקוק] צוינה בכתב האישום בשל טעות סופר" ;
- (5) רק בהודעת הערעור, ולראשונה, נזכר סעיף 184 לחסד"פ, שעניינו הרשעת נאשם לפי עובדות שלא פורטו בכתב האישום, כשבתחילת סיכומיה היתה בקשתה שונה, והובנה על-ידי ביהמ"ש - בצדק - כבקשה לתיקון כתב האישום ;
- סוף-דבר : בנסיבות אלה, ואף מבלי להידרש לסוגיית העונש, נדחית בקשת המערערת להארכת מועד, ומכאן שהערעור יימחק.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט